

opusdei.org

Zvočni posnetek prelatovega premišljevanja: Luč, ki jo potrebuje svet

Zadnji del meditacije msgr.
Fernanda Ocáriza za veliki
teden. »Kristusova luč si utira
pot skozi temine greha in smrti!
Jezus je vstal!«

11. Apr. 2020

Povezava na prvi del premišljevanja:
Zedinjeni ob zadnji večerji

Povezava na drugi del
premišljevanja: **Nova zapoved**

Povezava na tretji del
premišljevanja: **Kristus, ogledalo**
naše krhkosti

.....

»Lumen Christi!« Kristusova luč! Te besede zadonijo v naših ušesih ob vstopu v velikonočno vigilijo, ki se začne zvečer, v temi.

»Lumen Christi!« se ponovi trikrat, medtem ko se prižigajo sveče navzočih pri liturgičnem slavlju. Kristusova luč si utira pot skozi temine greha in smrti! Jezus je vstal! To je radostno sporočilo, ki ga bomo čez nekaj dni zopet prejeli.

V preteklih dneh smo premišljevali o popolni Jezusovi daritvi za nas: od postavitve evharistije pri zadnji večerji do smrti na križu.

Sedaj vidimo, da mračnost Kalvarije ni poslednja beseda. Svete žene, ki so zmogle spremljati Gospoda v trenutku trpljenja, nam odpirajo pot k luči vstajenja. Jezus nagradi njihovo ljubezen, ki jih je gnala, da so šle mazilit njegovo telo, ter jih spremeni v prve prinašalke velikonočnega veselja.

Tako kot svetim ženam tudi nam novica o vstajenju ponuja novo luč za naše življenje, v tem trenutku, ko človeštvo tako trpi. Sveti Pavel spominja Rimljane, da se kristjani združujemo z Gospodovo smrtjo, »da bi prav tako, kakor je Kristus v moči Očetovega veličastva vstal od mrtvih, tudi mi stopili na pot novosti življenja« (Rim 6,4).

Velika noč nam oznanja, da nismo zvezani zaradi svojih preteklih grehov, zaradi teže svojih zmot iz preteklosti, zaradi omejitev, ki jih čutimo v svojem življenju v bolj ali

manj težkih okoliščinah, kakršne doživljamo sedaj. Zato apostol ponovno pravi: »Tako tudi vi: mislite, da ste mrtvi za greh, a da živite za Boga, v Kristusu Jezusu« (Rim 6,11).

Ko se spominjamo Jezusovega vstajenja, se hočemo odzvati na Gospodovo povabilo, naj hodimo v novem življenju.

Toda – za kakšno novost gre? Naše življenje se običajno odvija v ritmu istih, ponavljajočih se stvari: isto delo, isti kraj, vedno iste osebe. To smo morda v teh dneh še bolj zaznali tisti, ki smo zaradi pandemije primorani ostati doma.

V čem je bistvo pomena, ki ga prinaša novost velike noči? V luči vere, ki se razliva na naše življenje in ki jo poživlja ljubezen, podpira pa upanje.

O tem govori sv. Jožefmarija: »Ta gotovost, ki nam jo daje vera, nas

spodbuja, da vse stvari okrog sebe gledamo v novi luči, in čeprav vse ostaja nespremenjeno, spoznamo, da je vse drugačno, ker je vse izraz božje ljubezni.«^[1]

Da, po veri vemo, da Jezus hodi skupaj z nami skozi vsakdanje življenje ter nam daje odkrivati njegov pravi smisel in vrednost. Vera nam omogoča srečati Jezusa, ki nas morda pričakuje v prošnji, s katero se na nas obrne kateri izmed družinskih članov; v uslugi, ki jo lahko naredimo sosedu; v telefonskem klicu, ki ga namenimo osamljenemu človeku ...

Po veri vemo, da je delo, opravljeno iz ljubezni, vedno dragoceno, ker se spremeni v daritev našemu Očetu Bogu. Morda sedaj opažamo, kako nam marsikaj uhaja izpod nadzora in kako se ne moremo zanašati samo na lastne moči, da bi dosegli cilj, ki smo

si ga postavili. Morda se nam vsiljuje skušnjava malodušja.

V pomoč nam bo, če se spomnimo, da nam vstali Jezus stoji ob strani, medtem ko se trudimo delati v neugodnih razmerah ter mislimo na svojo družino in na vse ljudi. Če delamo skupaj s Kristusom, imajo vsi naši napor smisel, celo takrat, ko ni videti uspehov, ki smo jih pričakovali, kajti odmev dejanj, storjenih iz ljubezni, vedno pride do nebes.

Potem ko angel svetim ženam oznani novico o Jezusovem vstajenju, še doda: »Toda pojdite in povejte njegovim učencem in Petru: Pred vami pojde v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel« (Mr 16,7). Učenci se morajo vrniti v Galilejo, tja, kjer se je vse začelo, v deželo, ki so jo mnogokrat prehodili skupaj z Učiteljem v letih njegovega oznanjevanja.

Tudi nam pošilja isti klic: naj se vrnemo v svojo Galilejo, v svoje vsakdanje življenje, vendar tako, da tja ponesemo luč in veselje velike noči.

Papež Frančišek je na to spomnil pred nekaj leti: »Vrnitev v Galilejo pomeni predvsem vrnitev tja, na tisto žarečo točko, kjer se me je božja milost dotaknila na začetku poti. S tisto iskro lahko zanetim ogenj za današnji dan, za vsak dan, ter prinašam toplino in luč svojim bratom in sestrām.«^[2] Kako dobro nam dene, če se v težavah spomnimo na vse tiste trenutke, ko se je Gospod dotaknil našega življenja, in obnovimo zaupanje vanj!

Sprejmimo Gospodovo povabilo. Velikokrat premišljujmo o pomenu velikonočnega veselja – veselja, ki je združljivo s trpljenjem –, sprejmimo luč, ki nam jo želi dati On, ter jo delimo z drugimi okoli nas.

Kakor svete žene z radostjo oznanjamo dejstvo, da Kristus živi. Naj se ta gotovost odseva v našem življenju: v naši vedrosti, v upanju, v ljubezni, s katero želimo napolniti svoje dni. V ta namen se zatecimo k posredovanju Device Marije. Na dan vstajenja jo zremo, kako žari od veselja zaradi vrnitve svojega Sina. Tudi za vsakega izmed nas bo prišel ta trenutek, in po zaslugi božje moči bomo – če smo zvesti – živeli večno v Kristusu Jezusu.

[1] Jezus prihaja mimo, št. 144.

[2] Pridiga na velikonočni vigiliji, 19. 4. 2014.

dev.opusdei.org/sl-si/article/zvocni-posnetek-prelatovega-premisljevanja-luc-ki-jo-potrebuje-svet/ (8. Avg. 2025)